

Joanna Fila

Mikrokredyty w Unii Europejskiej : istota, znaczenie, instrumenty

Ekonomiczne Problemy Usług nr 80, 151-158

2011

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

JOANNA FILA

Uniwersytet Łódzki

MIKROKREDYTY W UNII EUROPEJSKIEJ – ISTOTA, ZNACZENIE, INSTRUMENTY

Wprowadzenie

Mikrofinansowanie to zjawisko, które współcześnie przeżywa rozkwit w różnych regionach świata. Geneza mikrofinansowania związana jest co prawda z krajami azjatyckimi¹, ale idea ta rozprzestrzeniła się w krajach Ameryki Południowej i Afryki, docierając także do Stanów Zjednoczonych i Europy. Mikrofinansowanie, utożsamiane do tej pory z krajami o niskim poziomie rozwoju społeczno-gospodarczego, rozwijają się obecnie również w krajach wysokorozwiniętych, ale przeznaczone są dla węższej grupy społeczeństwa, tj. osób najuboższych, dyskryminowanych społecznie i często niemających dostępu do rynku finansowego.

Pionierem mikrofinansowania w Europie jest Francja. Już w latach 80. XX wieku oferowano tam osobom bezrobotnym niewielkie pożyczki pobudzające inicjatywę gospodarczą. Jednak to w krajach Europy Środkowo-Wschodniej, w związku z dokonanymi tam przemianami polityczno-gospodarczymi, podejmowano intensywniejsze inicjatywy mikrofinansowe niż w krajach Europy Zachodniej. Z kolei Unia Europejska zainteresowała się poważniej problemem mikrofinansowania dopiero na początku XXI wieku.

Mikrofinansowanie uważane są za innowacyjne narzędzie społeczno-gospodarcze, wypełniające dotychczasową lukę na rynku finansowym, przeciwdziałające wykluczeniu społecznemu i finansowemu. Wykluczenie finansowe to brak dostępu pojedynczych osób, gospodarstw domowych lub grup do podstawowych usług finansowych w odpowiedniej formie². Przyczyną ograniczonej dostępności usług finansowych jest najczęściej ich cena, brak znajomości podstaw finansów, a także negatywne doświadczenia czy też negatywna ich percepcja. Wykluczenie społeczne oznacza natomiast marginalizację człowieka w zakresie zatrudnienia, przychodów, przynależności społecznej, podejmowania decyzji lub osiągnięcia adekwatnej jakości życia. Powodem wykluczenia najczęściej jest bezrobocie,

¹ Koncepcja ta zrodziła się w Azji w latach 70. XX w., szerzej rozpropagowała ją jednak dopiero Nagroda Nobla w 2006 r. dla Mohammeda Yunusa, twórcy Grameen Bank w Bangladeszu.

² *From exclusion to inclusion through microfinance, Critical issues, Report 1 – Social and Financial Exclusion Map*, April 2007, s. 12, www.european-microfinance.org (10.11.2011).

ale także wiek, płeć, pochodzenie oraz status imigranta. Wykluczenie społeczne bardzo często związane jest z biedą, ale nie są to pojęcia jednoznaczne. Bieda najczęściej wzmaga lub powoduje wykluczenie społeczne³. Oba te zjawiska: wykluczenie społeczne i wykluczenie finansowe występują zwykle obok siebie, współoddziałują i kumulują negatywne skutki.

W praktyce krajów europejskich mikrokredyty pełnią ważną rolę społeczną i gospodarczą. Z jednej strony sprzyjają integracji społecznej i ekonomicznej osób zagrożonych ubóstwem, osób wykluczonych ze społeczeństwa i bezrobotnych, z drugiej skupiają się na tworzeniu miejsc pracy, służą pobudzeniu rozwoju gospodarczego i przedsiębiorczości, m.in. poprzez stworzenie warunków do funkcjonowania mikroprzedsiębiorstw.

Celem artykułu jest ukazanie istoty, specyfiki i znaczenia mikrofinansów, a szczególnie mikrokredytów. Zostanie zaprezentowana w nim geneza i charakterystyka mikrokredytowania w Unii Europejskiej jako całości oraz różnice dotyczące tego zjawiska pomiędzy Europą Zachodnią a Środkowo-Wschodnią. Wskazane zostaną także aktualne programy i instrumenty wspierające rozwój tego segmentu finansów.

1. Mikrofinanse – istota, zakres i znaczenie

Mikrofinanse to segment finansów przeznaczony dla niezamożnych warstw społecznych. Ich cechą charakterystyczną, oprócz określonej grupy odbiorców, jest mikroskala oferowanych usług finansowych. Pojęcie mikrofinanse obejmuje podstawowe instrumenty finansowe związane z bankowością, takie jak: mikrokredyty (mikropożyczki), mikrooszczędności, mikroubezpieczenia, systemy transferu pieniędzy.

Elementem odróżniającym mikrofinanse od innych instrumentów finansowych jest podstawowy cel ich funkcjonowania – nie chęć zarobku i próba jego maksymalizacji, lecz przeciwdziałanie biedzie oraz wykluczeniu społecznemu i finansowemu. Mikrofinanse łączą w sobie bankowość z realizacją celów społecznych w aliansie z gospodarczymi. W publikacjach Banku Światowego podkreśla się, że mikrofinanse to nie nowa forma bankowości, ale innowacyjne narzędzie rozwoju⁴, służące do realizacji celów społecznych i gospodarczych. W sensie ekonomicznym mikrofinanse mają zaopatrzyć osoby najbardziej potrzebujące w kapitał umożliwiający im założenie przedsiębiorstwa oraz zarządzanie dostępnymi środkami finansowymi. W sensie społecznym ograniczają skalę ubóstwa i wykluczenia finansowego oraz umożliwiają realizację zasad społecznej sprawiedliwości i odpowiedzialności. Niewątpliwą zaletą mikrofinansów jest, dzięki lokalnie rozwiniętym strukturom, bezpośrednie docieranie do osób biednych i wykluczonych społecznie. Mikrofinanse cechuje zatem zastosowanie podejścia rynkowego do rozwiązywania lokalnych problemów społecznych⁵.

³ *Ibidem*, s. 11.

⁴ J. Ledgerwood, *Microfinance book. An Institutional and Financial Perspective*, World Bank, Washington 1998, s. 1.

⁵ *Mikrokredyty w Europie sposobem na pobudzenie przedsiębiorczości i walkę z wykluczeniem społecznym*, red. B. Mikołajczyk, A. Kurczewska, Difin, Warszawa 2011, s. 11.

Powstanie idei i ekspansję mikrofinansów należy utożsamiać z rozwojem światowych systemów finansowych oraz pełnym i świadomym uczestnictwem w nich wszystkich warstw społeczeństwa. Mikrofinanse nie powinny być postrzegane jako konkurencja dla tradycyjnych instrumentów finansowych, lecz jako ich uzupełnienie.

Mikrokredyt (mikropożyczka) to najbardziej rozpoznawalny instrument mikrofinansów. Jego celem jest dostarczenie środków finansowych osobom, które nie mają dostępu do tradycyjnych źródeł, najczęściej bankowych. Środki pozyskane w ten sposób przeznaczone są zwykle na rozpoczęcie lub rozwinięcie własnej działalności gospodarczej. Doświadczenia wielu instytucji mikrofinansowych wskazują, że nawet niewielkie pieniądze zainwestowane w drobny biznes mogą pomóc wyrwać się z pułapki ubóstwa. Mikrokredytu nie należy jednak traktować jako wyłącznego antidotum na problem biedy na świecie. Powinny mu towarzyszyć inne działania, takie jak edukacja finansowa, budowanie kompetencji, inwestycje w infrastrukturę oraz zmiany regulacji prawnych.

Mikrokredyty są odpowiedzią na ogromny i wciąż rosnący popyt na usługi finansowe osób niezamożnych. Współczesny system finansowy, opierając się na standardowych produktach bankowych, nie odpowiada potrzebom znacznej części grup społecznych. Wiąże się to głównie z wymaganiami dotyczącymi przedstawienia historii kredytowej oraz zabezpieczeń i poręczeń. Pojawia się zatem luka finansowa jako efekt „roz mijania się” popytu zgłaszanego przez osoby biedne oraz możliwości i chęci instytucji finansowych.

Mikrokredyty oznaczają dla instytucji finansowych wysokie ryzyko. Najczęściej starają się one jednak wyeliminować konieczność zabezpieczenia kredytu bądź też zmniejszać wymagania w tym zakresie. Dodatkowo terminy spłat są zazwyczaj krótkie i dogodne. Jednakże stopy procentowe są często wysokie w porównaniu z tradycyjnymi kredytami bankowymi, co wynika z wyższego kosztu ryzyka. Zmniejszenie ryzyka transakcji zmniejsza się poprzez stosowanie tzw. metody *step lending*, polegającej na tym, iż udzielane są coraz wyższe pożyczki, jeśli pożyczkobiorca wywiązywał się ze swoich wcześniejszych zobowiązań⁶. Fakt ten zmniejsza ryzyko kredytowe oraz koszty transakcyjne instytucji finansującej, niemniej jednak pozostają one relatywnie wysokie.

Do charakterystycznych cech mikrokredytów należy m.in.:

- niewielka kwota kredytu, krótki okres kredytowania i wyższa częstotliwość spłat rat,
- uproszczone procedury pozyskiwania kredytu i jego administrowania,
- zwykle brak konieczności przedstawiania zabezpieczeń,
- wyższe oprocentowanie niż tradycyjnego kredytu bankowego, ale niższe niż pożyczek czarnorynkowych,
- odbiorcami są osoby biedne, wykluczone społecznie, bezrobotne, kobiety,
- kredyty przeznaczone są przede wszystkim na zakładanie lub rozwijanie mikroprzedsiębiorstw,

⁶ C. Kreuz, *Micro lending in Germany*, Working Paper No. 41, International Labour Office, Geneva 2006, s. 8.

- spłatom kredytu towarzyszy wysoka dyscyplina,
- kredyt dostarczany jest przez instytucje lokalne,
- kredytowi towarzyszą inne usługi finansowe oraz usługi edukacyjne, informacyjne,
- relacje między klientem a instytucją mają charakter bezpośredni⁷.

Współcześnie udzielaniem mikrokredytów zajmują się organizacje różnego typu, które można przyporządkować do dwóch podstawowych sektorów:

- bankowego – banki spółdzielcze, komercyjne, mikrofinansowe lub oszczędnościowe,
- pozabankowego – spółdzielnie finansowe, organizacje typu *non profit*, organizacje pozarządowe.

Mikrokredyty są powszechnie uważane przez instytucje finansujące za mało atrakcyjne. Za przyczyny braku zainteresowania instytucji finansowych działalnością mikrofinansową uważa się:

- wysokie koszty operacyjne związane z mikrokredytowaniem – są one wysokie w stosunku do wartości kredytów,
- brak możliwości przedstawienia odpowiedniego zabezpieczenia ze strony wnioskującego,
- wysokie ryzyko – mikrokredyty są postrzegane jako ryzykowne przedsięwzięcia z punktu widzenia dawców kapitału.

2. Geneza i specyfika mikrokredytów w krajach europejskich

Mikrofinanse pojawiły się w Europie dopiero w latach 90. XX w. Początkowo rozwijały się przede wszystkim w krajach przechodzących transformację gospodarczą. Wśród krajów „starej” Europy wyjątkiem była Francja i Wielka Brytania, które stworzyły systemy mikrofinansowe relatywnie wcześniej. Wiek XXI przyniósł rozwój instytucjonalny i instrumentalny w tym obszarze. Obecnie zainteresowanie mikrokredytami wzmaga recesja gospodarcza, kryzys finansowy oraz postępujące negatywne zjawiska społeczne.

Z badań Europejskiej Sieci Mikrofinansów (European Microfinance Network – EMN) wynika, że nadrzędnym celem mikrofinansów w Europie jest wsparcie rozwoju mikroprzedsiębiorstw poprzez zapewnienie wykluczonym przedsiębiorcom stałego dostępu do usług finansowych⁸. Cel ten realizowany jest poprzez:

- tworzenie miejsc pracy i promocję przedsiębiorczości,
- promocję małych i średnich przedsiębiorstw oraz rozwój gospodarki,
- przeciwdziałanie wykluczeniu społecznemu i walkę z biedą.

Podejście do mikrofinansów w Europie i w krajach rozwijających się jest zróżnicowane⁹. Różnice można zaobserwować również wewnątrz samej Europy. Głównym problemem,

⁷ Szerzej: *Mikrokredyty w Europie...*, s. 19.

⁸ B. Jayo, S. Rico, M. Lacalle, *Overview of Microcredit Sector in the European Union 2006–2007*, EMN, Working Paper No. 5, July 2008, s. 21.

⁹ Szerzej: *Mikrokredyty w Europie...*, s. 44–45.

który mają rozwiązać mikrofinanse w Europie Zachodniej jest niewłaściwa alokacja kredytów na rozwiniętych rynkach finansowych. Jest ona rezultatem podwyższenia ceny kredytów przez banki oraz ich świadomość ryzyka związanego z pożyczaniem pieniędzy powstającym lub rozwijającym się przedsiębiorstwom sektora MSP¹⁰. Z kolei w krajach Europy Środkowo-Wschodniej mikrofinanse ukierunkowane są na wspomaganie rozwoju rynku pracy.

Rynek mikrokredytów w Europie cechuje wyraźna dychotomia. Europę Zachodnią i Europę Środkowo-Wschodnią różni grupa odbiorców, wielkość kredytów oraz charakter instytucji pośredniczących. Nie można zatem mówić o jednym, spójnym europejskim modelu biznesowym mikrofinansów¹¹. Różnice widoczne na kontynencie europejskim:

- w krajach Europy Zachodniej mikrokredyty udzielane są na generalnie niższą kwotę osobom wykluczonym finansowo i będącym na marginesie społecznym,
- w krajach Europy Środkowej i Wschodniej mikrokredyty udzielane są na wyższą kwotę i służą poprawie dostępu do środków finansowych osób zamierzających prowadzić działalność gospodarczą¹².

Zgodnie z interpretacją Unii Europejskiej mikrokredyt jest instrumentem skierowanym do mikroprzedsiębiorstw, osób bezrobotnych i nieaktywnych zawodowo, które zamierzają rozpocząć działalność gospodarczą, ale brak im dostępu do tradycyjnych usług bankowych. Jego wysokość nie przekracza z reguły 25 tys. euro. Mikrokredyty w Unii Europejskiej udostępniane są dwóm grupom podmiotów:

- osobom pozbawionym pracy, zagrożonym jej utratą, mającym problemy z wejściem na rynek pracy, osobom wykluczonym społecznie i finansowo,
- przedsiębiorcom, głównie działającym na skalę mikro¹³, mającym problemy z uzyskaniem środków na rozpoczęcie lub rozwinięcie działalności gospodarczej lub zgłaszającym zapotrzebowanie na niewielkie kwoty środków finansowych.

Do głównych cech rynku mikrofinansowego w Europie należą:

- krótki okres funkcjonowania instytucji mikrofinansowych,
- różnorodność instytucji mikrofinansowych, z dominacją instytucji typu *non profit*,
- przewaga dużych instytucji mikrofinansowych,
- wśród bankowych podmiotów zajmujących się mikrofinansami dominują banki prywatne,
- mikroskala działania większości instytucji mikrofinansowych,

¹⁰ M. Unterberg, *Microfinance as a European Policy issues – Policy images and venues*, 5th Annual Conference, Nice, European Microfinance Network, 2008, s. 44.

¹¹ H. Kraemer-Eis, A. Conforti, *Microfinance in Europe. A market overview*, Working Paper 2009/001, EIF Research and Market Analysis, s. 6.

¹² *Ibidem*, s. 5.

¹³ Definicja tej grupy przedsiębiorstw została po raz pierwszy uwzględniona w 2005 r. – w Unii Europejskiej za mikroprzedsiębiorstwa uznaje się przedsiębiorstwa zatrudniające mniej niż 10 pracowników, o przychodach netto nie przekraczających 2 mln euro lub sumie aktywów jego bilansu nie wyższej niż 2 mln euro (definicja zawarta w zaleceniu 2003/361/WE).

- przewaga mikrokredytów spośród wszystkich instrumentów mikrofinansowych,
- wysoki wskaźnik spłat zadłużenia¹⁴.

Z badań Europejskiej Sieci Mikrofinansów wynika, że przeciętne oprocentowanie mikrokredytów w Europie wynosi 8%¹⁵. Jest ono dużo mniejsze niż w krajach rozwijających się. W krajach Ameryki Łacińskiej może ono sięgać nawet 70%¹⁶.

3. Inicjatywy i instrumenty mikrofinansowe w Unii Europejskiej

Problematyka mikrokredytów w Unii Europejskiej została oficjalnie uznana za istotną – w 2000 roku Rada Europejska zaakceptowała Wieloletni Program Europejski dla przedsiębiorstw i przedsiębiorczości, zwłaszcza dla MSP (2001–2005) – *European Multiannual Programme (MAP) for Enterprise and Entrepreneurship, in particular SMEs (2001–2005)*, uwzględniający tworzenie systemów mikrokredytowych¹⁷. W 2003 roku Rada Europejska zwróciła uwagę krajom członkowskim, by większą uwagę skupiły na mikrokredytach i ich roli w tworzeniu przedsiębiorstw¹⁸.

W roku 2003 powstała Europejska Sieć Mikrofinansów, zrzeszająca ponad trzydzieści europejskich instytucji mikrofinansowych. Początek XXI wieku to etap integracji segmentu mikrofinansów ze światowymi rynkami kapitałowymi. Od roku 2004 widoczny jest wzrost zainteresowania prywatnych instytucji finansowych inwestycjami w papiery wartościowe wyemitowane przez instytucje mikrofinansowe. Wysokość takich inwestycji może sięgać wysokości 1 miliarda dolarów¹⁹.

W listopadzie 2007 roku Komisja Europejska wydała komunikat zatytułowany „Europejska inicjatywa na rzecz rozwoju mikrokredytów dla wsparcia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia” (2008/2122 (INI)). W komunikacie tym wyróżniono cztery działania, które powinny być podjęte:

- poprawa otoczenia prawnego i instytucjonalnego w państwach członkowskich,
- tworzenie klimatu sprzyjającego zatrudnieniu i przedsiębiorczości,
- promowanie najlepszych praktyk,
- zapewnienie dodatkowego kapitału finansowego dla instytucji mikrofinansowych.

Działalność mikrokredytowa w krajach UE może być finansowana ze środków pochodzących z inicjatyw wspólnotowych na lata 2007–2013 (zasoby finansowe Komisji Europejskiej i Europejskiego Banku Inwestycyjnego):

¹⁴ Szerzej: *Mikrokredyty w Europie...*, s. 48–50.

¹⁵ B. Jayo, S. Rico, M. Lacalle, *Overview of Microcredit Sector...*, s. 36.

¹⁶ B. Armendáriz, *Microfinance for Self-Employment Activities in the European Urban Areas: Contrasting Crédal in Belgium and Adie in France*, Solvay Brussels School of Economics and Management Centre Emile Bernheim, CEB Working Paper, October 2009, No. 09/041, s. 13.

¹⁷ Szerzej: B. Mikołajczyk, *Mikrofinansowanie – nowe wyzwanie Unii Europejskiej (aspekt humanistyczny)*, *Annales*, Etyka w życiu gospodarczym, SWSZEIZ, Łódź 2009, s. 91.

¹⁸ *Microcredit in Europe. Experience of savings banks*, ESBG, September 2007, s. 6.

¹⁹ S. Sundaresan, *Microfinance. Emerging Trends and Challenges*, Ed. Edward Elgar, Cheltenham, Northampton 2008, s. 25.

- JEREMIE (Joint European Resources for Micro to Medium Enterprises – Wspólne Europejskie Zasoby dla Mikro, Małych i Średnich Przedsiębiorstw) – rozwój sektora MSP, zwłaszcza tworzenie instrumentów gwarancyjnych i finansowanie pożyczek oraz poprawa środowiska gospodarczego dla mikrokredytów,
- JASMINE (Joint Action to Support Microfinance Institutions in Europe – Wspólne Działania na rzecz Wspierania Instytucji Mikrokredytowych w Europie) – służy pomocy technicznej instytucjom udzielającym mikrokredytów, niebędących instytucjami bankowymi w celu wspierania rozwoju mikrokredytów w całej Europie.

Rada Unii Europejskiej i Parlament ogłosiły rok 2010 Europejskim Rokiem Walki z Biedą i Wykluczeniem Społecznym. W tym samym roku Komisja Europejska wprowadziła nowy instrument mikrofinansowy o nazwie Progress (*European Progress Microfinance Facility*)²⁰. Instrument jest dostępny dla podmiotów publicznych i prywatnych o zasięgu krajowym, regionalnym lub lokalnym, posiadających siedzibę w państwach członkowskich i oferujących mikrofinansowanie osobom i mikroprzedsiębiorstwom w państwach członkowskich. Idea programu jest umożliwienie łatwiejszego dostępu do finansowania osobom chcącym założyć lub rozwijać mikroprzedsiębiorstwa, a realizacja składa się z dwóch komponentów:

- podniesienie liczby kredytów dla takich osób przez instytucje ich udzielające,
- ograniczenie ryzyka ponoszonego przez instytucje mikrofinansowe.

Realizacja instrumentu Progress odbywa się poprzez gwarancje i instrumenty podziału ryzyka, instrumenty kapitałowe, instrumenty dłużne oraz środki wsparcia, takie jak działalność informacyjna, monitorowanie, kontrola, audyt i ocena, bezpośrednio konieczne dla skutecznego i efektywnego wdrożenia programu i osiągnięcia jego celów.

W ramach instrumentu przekazywane są środki w celu zwiększenia dostępu do mikrofinansowania dla:

- a) osób pozbawionych pracy lub zagrożonych utratą pracy, mających trudności z wejściem lub powrotem na rynek pracy, osób zagrożonych wykluczeniem społecznym lub osób słabszych znajdujących się w gorszej sytuacji pod względem dostępu do tradycyjnego rynku kredytowego oraz skłonnych założyć lub dalej rozwijać własne mikroprzedsiębiorstwo, w tym jednoosobową działalność gospodarczą;
- b) mikroprzedsiębiorstw, w szczególności w gospodarce socjalnej, jak również mikroprzedsiębiorstw zatrudniających osoby, o których mowa w punkcie a).

Wkład finansowy z budżetu Unii na rzecz instrumentu na okres od dnia 1 stycznia 2010 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku wynosi 100 mln euro. Szacuje się, że dzięki współpracy z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym i innymi instytucjami międzynarodowymi na mikrokredyty przeznaczone zostanie 500 mln euro, co może przełożyć się na 45 tys. pożyczek udzielnych w okresie kilku najbliższych lat. Ponadto pożyczkobiorcy

²⁰ Instrument wprowadzony Decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 283/2010/UE z dnia 25 marca 2010 r. ustanawiającą europejski instrument mikrofinansowy na rzecz zatrudnienia i inkluzji społecznej Progress.

będą mogli starać się o dotacje na spłatę oprocentowania ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego²¹.

Podsumowanie

Mikrofinanse jawią się dzisiaj jako istotny komponent systemu finansowego, który ma zapewnić dostęp do usług finansowych osobom, które napotykać w tym obszarze bariery. Spośród wszystkich instrumentów mikrofinansowych największą uwagę skupiają mikrokredyty, jako potencjał dla tworzenia mikroprzedsiębiorstw lub rozwijania już istniejących podmiotów. Należy podkreślić, że mikrokredyty nie są kolejną formą dotacji ani prostym sposobem pozyskania środków finansowych, ale charakterystycznym instrumentem finansowym mającym za zadanie pomóc najbardziej potrzebującym (najbiedniejszym, wykluczonym społecznie i finansowo).

W krajach europejskich podkreśla się powiązania mikrokredytów z polityką społeczną, polityką gospodarczą i polityką zatrudnienia. Stąd beneficjentami mogą być osoby bezrobotne, które zdecydowały się na założenie własnej firmy.

Nie bez znaczenia jest ryzyko, jakie przyjmują na siebie instytucje mikrofinansowe. Wnioskujący nie posiadają często żadnej historii kredytowej i nie są w stanie przedłożyć odpowiednich zabezpieczeń. Czynniki te powodują, że rynek mikrokredytów nie rozwija się tak szybko.

Problemy te dostrzeżone zostały przez Unię Europejską, czego wyrazem jest przede wszystkim inicjatywa podjęta w 2010 roku. Przyjęty instrument mikrofinansowy Progress ma na celu zwiększać dostępność mikrokredytów poprzez oddziaływanie na dwóch płaszczyznach: dokapitalizowania instytucji udzielających mikrokredyty oraz ograniczenie ponoszonego przez nie ryzyka.

MICROCREDITS IN EUROPEAN UNION – ESSENCE, MEANING, INSTRUMENTS

Summary

Microcredit is the most recognized and powerful instrument of microfinance. This is a small loan offered by Microfinance Institutions (MFIs) to people in need. This sources often allows people to invest in small business, make themselves self-employed and break the chain of poverty. However, microfinance is not only about lending. It includes all area of services like insurance, bank accounts or fund transfer.

Microfinance helps to lift people out of poverty. However, it is not an ultimate solution to eradicate worldwide poverty. For community to achieve sustainable development, other activities should appear along with microfinance. Financial education, capacity building, investments in infrastructure and legal reforms are also crucial factors of development.

Translated by Joanna Fila

²¹ IP/09/1070 z dnia 2 lipca 2009 r., IP/09/859 z dnia 3 czerwca 2009 r.